

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812211505
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812211505.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. Bratislava, Údernícka č. 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Bratislava, Údernícka č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1/ S. Q., bytom R. N., K. XXX/XX, 2/ C. Q., bytom R. N., K. XXX/XX, 3/ S. A., bytom J. XXX, všetci odporcovia zastúpení JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, zastúpené JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 2.717,86 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 4. júla 2013, č.k. 12C/45/2013-121, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa konanie proti odporcovi v 3. rade v celom rozsahu zastavil; návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcov v 1. a 2. rade zaplatenia istiny 738,92 eur spolu s 8,5 % - ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 52,78 eur od 21.9. 2007 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.10. 2007 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.11. 2007 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.12. 2007 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.1. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.2. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.3. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.4. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.5. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.6. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.7. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.8. 2008 do zaplatenia, zo sumy 52,78 eur od 21.9. 2008 do zaplatenia a zo sumy 52,78 eur od 21.10. 2008 do zaplatenia zamietol a v prevyšujúcej časti konanie proti odporcom v 1. a 2. rade zastavil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou považoval jednoznačne za zmluvu o úvere a súčasne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. účinnú v čase uzavretia zmluvy uviedol, že predmetnú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami v 1. a 2. rade možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Na tomto mieste považoval za potrebné uviesť, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku *lex specialis* (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka, je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka, aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia § 54 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka.

V tejto súvislosti ešte dodal, že v zmysle § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného ku dňu uzavretiu zmluvy, na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj táto, v čase uzavretia zmluvy platná a účinná norma, viedla za použitia výkladového pravidla "argumentum a contrario" súd podporne k záveru, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka vzťahujú sa príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (nie Obchodného zákonníka). Nakoniec, v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa (od akýchkoľvek, t.j. aj od všeobecných ustanovení, a teda i od ustanovení o premlčaní).

V predmetnej veci vzniesli odporcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu námietku premlčania navrhovateľom uplatneného nároku, preto sa súd zaoberal najskôr otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný alebo nie. Navrhovateľ si v spore uplatnil nárok na zaplatenie postúpenej pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa voči odporcom, ktorá ku dňu 4.11. 2009 predstavovala sumu 2.717,86 eur. V konaní bolo preukázané, že odporcovia dlh riadne nesplácali, z dôvodu ktorého ich navrhovateľ vyzval na zaplatenie celého dlhu aj s príslušenstvom. Navrhovateľ napriek výzve súdu, nedoložil do spisu listiny, z ktorých by bola zrejma nielen konečná splatnosť úveru ako celku, ale aj to, že odporcom boli zo strany právneho predchodcu navrhovateľa poskytnuté peňažné prostriedky a v akej výške, akú sumu v skutočnosti odporcovia právnemu predchodcovi navrhovateľa alebo navrhovateľovi zaplatili a na čo všetko boli tieto platby započítané (istina, úroky, úroky z omeškania a poplatky), z čoho pozostáva žalovaná istina (istina úveru, úroky, úroky z omeškania, poplatky ap.) a kedy sa tá ktorá splátka stala splatnou. Zo samotného vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý sa bližšie k žalovanej a v priebehu konania upravenej sume nevyjadril, ako i z písomností ním predložených, osobitne Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 4.11. 2009 mal súd zistené, že pohľadávka navrhovateľa bola v celom rozsahu splatná pred viac ako tromi rokmi od podania návrhu na súd (2.7. 2012), keďže konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.10. 2008 a ku dňu postúpenia pohľadávky (4.11. 2009) boli odporcovia v omeškaní so zostatkom pohľadávky (vtedy so sumou 2.817,86 eur) už spolu 1141 dní. Tak ako súd uviedol vyššie, na predmetný vzťah a právo navrhovateľa súd aplikuje premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je trojročná. I keď účastníci uzavreli zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorá ako typ zmluvy je absolútnym obchodom, zároveň táto zmluva spadá pod úpravu spotrebiteľských zmlúv podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako i zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu i keď premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy nie je predmetom zmluvných dojednaní, použitie ustanovení o premlčaní podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka tak ako súd podrobne uviedol vyššie, vzhľadom na to, že spotrebiteľská zmluva je inštitútom občianskeho práva a požíva ochranu podľa zásad občianskeho práva, je nevyhnutné. Navrhovateľovi uplynula trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde pred podaním návrhu na súd. Návrh vo veci samej podal teda navrhovateľ na súd po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, preto súd jeho návrh zamietol ako premlčaný. Keďže došlo k premlčaniu istiny, dochádza k premlčaniu aj jej príslušenstva, a to zmluvných úrokov, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úrokov z omeškania. Pre úplnosť súd dodal, že použitie premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských zmluvách uzavretých nie podľa Občianskeho zákonníka pripustil aj Najvyšší súd SR napr. v uznesení sp. zn. 5M Cdo 20/2009 zo dňa 25.1. 2011.

Pokiaľ navrhovateľ predložil do spisu Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorá mala byť podpísaná odporcom v 1. rade (ten tvrdil, že ju nepodpísal), podľa názoru súdu prvého stupňa touto dohodou nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Ide v podstate o navrhovateľom vopred pripravenú formulárovú dohodu, obsahom ktorej je vyhlásenie „odporcu“ o uznaní záväzku. Takéto konanie navrhovateľa súd považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií chcel dosiahnuť uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby i keď odporca nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť a v skutočnosti ho ani neurobil. Je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie súd považoval za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, pričom takéto konanie súd považuje aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika pritom podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Uvedené vyplýva i z

toho, že formuláciu uznania dlhu i v prípade ak je dlh premlčaný je predtlačená na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase keď sa dlh „uznáva“ je premlčaný alebo nie. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, preto je dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby, keďže, ako už bolo uvedené vyššie, dlh odporcov bol premlčaný zjavne pred podaním žaloby na súd a teda návrh vo veci samej podal navrhovateľ na súd až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty dňa 2.7. 2012, z dôvodu ktorého bolo potrebné návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

Navrhovateľ však v konaní do vyhlásenia rozsudku nepredložil ani dôkaz o tom, akú sumu v skutočnosti odporcom jeho právny predchodca poskytol a akú časť z poskytnutých prostriedkov odporcovia navrhovateľovi, resp. jeho právnenému predchodcovi zaplatili, na čo boli tieto platby použité (istina úveru, úroky, úroky z omeškania, poplatky ap.) resp. navrhovateľ do vyhlásenia rozhodnutia vôbec neuviedol, z čoho pozostáva žalovaná istina. Povinnosť tvrdiť skutkové okolnosti je pritom elementárnou povinnosťou účastníka konania a to najmä žalobcu. Povinnosť tvrdenia skutkových okolností, z ktorých navrhovateľ odvodzuje svoje právo alebo povinnosť odporcu vyplýva už z požiadavky na obsah žaloby. Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Nebolo povinnosťou súdu tvrdenia navrhovateľa vyvodzovať z predložených neúplných listinných dôkazov. Okrem toho iba k žalobe s dostatočnými tvrdeniami sa môže odporca kvalifikovane vyjadriť a súd o takejto konať. Tvrdenia o základe a výške nároku by preto mali byť súčasťou žaloby, prípadne vysvetlené na súdnom pojednávaní, ktoré súd aj nariadil, na ktoré sa navrhovateľ síce dostavil, avšak vyššie uvedené okolnosti neobjasnil, tvrdenia uvedené v návrhu nepreukázal dôkazmi a preto neunesol dôkazné bremeno. Preto i z týchto dôvodov bolo potrebné návrh navrhovateľa v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

O trovách konania rozhodne súd samostatným uznesením.

Proti tomuto rozhodnutiu, a to proti výroku v časti, v ktorej súd nárok navrhovateľa voči odporcovi 1/ zamietol, podal včas odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľa a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a rozhodol tak, že mu prizná celý jeho nárok v zmysle návrhu, prípadne aby rozsudok prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V odvolaní namietal, že dňa 02.09.2010 odporca 1/ podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej odporca 1/ uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy s plátkovom úvere so Slovenskou sporiteľňou, a.s. vo výške 2.304,79 eur s príslušenstvom, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok, pričom predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, zároveň poukázal na čl. 3 bod 3.1 Dohody. Obsahom Dohody je aj uznanie dlhu zo strany odporcu 1/ ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Ďalej poukázal na skutočnosť, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Z uvedeného dôvodu sa odporca nemôže brániť námietkou premlčania. Rovnaký právny názor zastáva aj Najvyšší súd Českej republiky v nasledovných rozsudkoch: 3 Cz 6/68, 33 Cdo 155/2007, 33 Odo 934/2005, 33 Odo 1039/2004, 33 Odo 133/2005. Ďalej poukázal na fakt, že od odporcu si uplatňuje zaplatenie neuhradených a nepremľčaných splátok ku dňu podpisu Dohody o úhrade pohľadávky v splátkach, a to napriek tomu, že v zmysle Dohody mu vzniká nárok na zaplatenie celej dlžnej sumy. Zastáva názor, že odporca po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal. Odporca nebol k podpisu Dohody žiadnym spôsobom donútený, uzatvorením predmetnej Dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu postavenia odporcu ako spotrebiteľa, ale práve naopak, navrhovateľ poskytol odporcovi možnosť plniť už existujúci splátný záväzok, s plnením ktorého sa odporca dostal do omeškania, v splátkach. Odporca v I. rade na pojednávaní uviedol, že Dohodu nepodpísal, avšak on má za to, že tieto tvrdenia odporcu sa nezakladajú na pravde, nakoľko aj voľným okom je zrejmé, že podpis na Dohode a podpis na zmluve o splátkovom úvere sú podpisom jednej osoby. Pre úplnosť dodal, že predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s nim odporca nemal možnosť oboznámiť. Odporca teda mal možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť s navrhovateľom predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť

v dohodnutých splátkach. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom je nekalá obchodná praktika. V tom čase mal možnosť domáhať sa zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka odporcu značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporca musel pravdepodobne uhradiť naraz. Odporca sa však rozhodol Dohodu podpísať a uhrádzať pohľadávku v splátkach. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odporca si svoje postavenie v čase podpisu Dohody nijako nezhoršil. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom považuje za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporca sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Takéto vyhodnotenie listinných dôkazov považuje za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň poukázal na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27.03.2013, Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25CO/323/2012 zo dňa 30.04.2013, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/55/2013 zo dňa 07.05.2013 a Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/7/2013 zo dňa 27.02.2013.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrili odporca 1/ a vedľajší účastník na strane odporcu, ktorí žiadali rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Poukázali na to, že je potrebné pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení spotrebiteľských zmlúv smerujúcich k ochrane spotrebiteľa vychádzať z „teórie výhodnosti“, ktorá v každom konkrétnom prípade vždy odôvodňuje použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. Ďalej namietal, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 02.09.2010 je formulár, ktorý vopred pripravil žalobca ako veriteľ pre žalovaného spotrebiteľa ako dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku, a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Žalobca je pri uzatváraní „Dohody“ bez akýchkoľvek pochybností v postavení dodávateľa, a preto zastávali názor, že súd musí podrobiť každú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú žalobca uzatvára kontrole v zmysle § 153 ods. 3 OSP pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov. Takto preformulovaná „Dohoda“ predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári „Dohody“, absolútne neplatné. Uzatvorenie „Dohody“ je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyselnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť a v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Žalobca vo formulárových „Dohodách“ necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa, napriek tomu, že žalobca sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti žalobcu. Žalobca prostredníctvom siete svojich dealerov, zamestnancov a splnomocnencov navštevuje alebo telefonicky resp. emailom kontaktuje dlžníkov, ručiteľov a ich rodinných príslušníkov s tým, že osloveným osobám je ponúkaný splátkový kalendár, ktorý má im alebo ich rodinným príslušníkom „pomôcť“ vyhnúť sa exekučnému vymáhaniu. V skutočnosti sa takýmto osobám predkladá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára Dohoda o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Pracovníci a splnomocnenci, ktorých žalobca poveruje zabezpečením podpisu dlžníkov resp. ďalších osôb na formulárovej „Dohode“, zavádzajú spotrebiteľov a vynucujú si stretnutie s nimi často s rôznymi zámienkami a vymyslenými zdôvodneniami ako napríklad oznamovaním sa za zamestnancov exekútorského úradu, na čo im oslovené osoby spravidla bez problémov v strese otvárajú dvere a podpisujú predložené formuláre, keď následne zistia, že vlastne nejde o exekútora. Postupy pracovníkov žalobcu podľa jeho názoru vykazujú zjavné prvky prepracovanej psychologickéj manipulácie, t.j. nekalých obchodných praktík. Predĺženie premlčacej doby žalobcu so spotrebiteľmi nesporne dojednáva podľa ustanovenia § 558 OZ. Tvrdil, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík žalobcu (§ 7 ZOS, § 8 ods. 1, 4 ZOS), ktoré odporujú dobrým mravom (§ 4 ods. 8 ZOS, § 3 ods. 1 OZ) súčasne s neurčitou „Dohody“ je dôvodom na posúdenie „uznania“ ako neplatného právneho úkonu (§ 39

OZ, § 37 ods.1 OZ). Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 6M Cdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013.

Krajský súd zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo konanie proti odporcovi 3/ v celom rozsahu zastavené a vo výroku ktorým bolo konanie proti odporcom 1/ a 2/ v prevyšujúcej časti zastavené napadnuté neboli, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvého stupňa v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Právne posúdenie, ako aj postup prvostupňového súdu, po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh navrhovateľa o zaplatenie sumy 738,92 eur s príslušenstvom ako premlčaný zamietol. V prejednávanej veci mal i odvolací súd z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa za preukázané, že pohľadávka navrhovateľa bola v celom rozsahu splatná pred viac ako tromi rokmi od podania návrhu na súd (2.7. 2012), keďže konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.10. 2008 a ku dňu postúpenia pohľadávky (4.11. 2009) boli odporcovia v omeškaní so zostatkom pohľadávky (vtedy so sumou 2.817,86 eur) už spolu 1141 dní. Návrh vo veci samej podal teda navrhovateľ aj poľa odvolacieho súdu na súd po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, preto súd prvého stupňa správne jeho návrh zamietol ako premlčaný. Keďže došlo k premlčaniu istiny, dochádza k premlčaniu aj jej príslušenstva, a to zmluvných úrokov, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úrokov z omeškania.

Čo sa týka navrhovateľom predloženej Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, ktorá mala byť podpísaná odporcom v 1. rade (ten tvrdil, že ju nepodpísal), aj podľa názoru odvolacieho súdu touto dohodou nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Ide v podstate o navrhovateľom vopred pripravenú formulárovú dohodu, obsahom ktorej je vyhlásenie „odporcu“ o uznání záväzku. Takéto konanie navrhovateľa aj odvolací súd považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií chcel dosiahnuť uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby i keď odporca nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť a v skutočnosti ho ani neurobil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd taktiež považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, pričom takéto konanie považuje aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika pritom podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Uvedené vyplýva i z toho, že formuláciu uznania dlhu i v prípade ak je dlh premlčaný je predtlačená na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase keď sa dlh „uznáva“ je premlčaný alebo nie. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby, keďže, ako už bolo uvedené vyššie, dlh odporcov bol premlčaný zjavne pred podaním žaloby na súd a teda návrh vo veci samej podal navrhovateľ na súd až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty dňa 2.7. 2012, z dôvodu ktorého bolo potrebné návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

Vzhľadom na vyššie uvedené uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby.

Z uvedených dôvodov odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov konania nerozhodoval, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol tak, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.